

Мързеливото Коте

Всички сме чували за едно такова мързеливо коте. Някога, някъде, някой разказал... Да де, ама за чак такова мързеливо коте никой не беше чувал. Камо ли виждал. Все пак то съществуваше. Пухкаво, дребно, с изпъкнало коремче, кръгли бузки, розово носле, малки островръхи уши и много дълги мустаци. Цветовете на козината му рязко и отчетливо преминаваха от черно в бяло, после от бяло в черно, оформяйки ясно забележими граници. С тази си окраска котето напомняше на малък световно известен пианист или официален гост на бал, облечен в елегантен смокинг. Снежнобелите му лапички и тумбесто бяло коремче приличаха на официални ръкавици и риза. Под гушката си имаше и малка капка бяла козинка, която стоеше там като добре сложена папийонка.

Тази елегантна визия, обаче, не му бе от полза кой знае колко. Когато хората обличаха подобен род строги и луксозни костюми, обикновено се готвеха да посетят някое много изискано и важно светско събитие. Само че това не се отнасяше до котето, защото то не ходеше по важни събития. Дори не ходеше и на неважни събития. Всъщност, то не ходеше на никакви съ-

бития. Не излизаше никъде, освен на голямата южна тераса на градската къща, в която живееше. За котето имаше достатъчно място за разходка из дългите коридори, из многобройните стаи, из тавана и избата на тази къща. Затова то не се притесняваше от факта, че никога не е излизало навън, не се е разхождало по улиците или пък пътувало до непознати градове. Хич не му бе притрябвало. За какво му бе това цялото движение без цел и посока?! Само да си хаби котешката енергия, да си мори лапичките и да си цапа козинката! Ама че работа!

Виж, голямата южна тераса си беше друго нещо. Цялата само за него! Топла и слънчева! Тиха и просторна! Имаше висок парапет, от който котето наблюдаваше външния свят с известна степен високомерие. Тази тераса го караше да се чувства сигурно и защитено. Домашният уют, надничаш зад вратата, го успокояваше. Знаеше, че е достатъчно близо до трапезарията.

Вторият етаж, на който се намираще тази тераса, го отдалечаваше от хорския шум на улицата и по този начин му придаваше голяма доза котешко самочувствие. Когато, в следобедните часове, на терасата ставаше твърде топло, а градската врява трудна за търпене, котето бавно и тромаво влизаше вътре в къщата. Минавай-

ки покрай трапезната маса, котето опираше дългата си рунтава опашка във висящите части на покривката. Едва доловимо отронваше едно дежурно „Мя!“ и се отправяше към дългия коридор, където леко да похапне от личната си чинийка.

Да, котето можеше да мяука, но предпочиташе онова дежурно „Мя“, защото много го мързеше да изрича цялото това „Мяу!“. Според него изискваше твърде много усилия и концентрация. Пък и нямаше много време. Не че котето бързаше да свърши нещо сериозно и спешно. Просто пресните котешки гранули в купичката му щяха да се застоят и вече нямаше да са толкова пресни. Това вече си беше сериозен проблем за едно толкова мързеливо коте.

Така си минаваха спокойните котешки дни. Котето се будеше, когато си поиска и, разбира се, лягаше, когато си поиска. Хапваше колкото му се ще и обикаляше из къщата също колкото му се ще. С игри и пакости се захващаше рядко. Само ако има голямо желание или вратата към хубавата тераса е затворена. Просто тези занимания изискваха твърде много движение, а това никак не му беше по вкуса.

Един ден обаче се случи нещо неочаквано. От избата на къщата се чу някакъв непознат шум. Някаква смесица от шумолене, ровене,

чоплене и дори нещо търкулнато. Макар с малки уши, като една истинска котка, това мързеливо пухкаво топче имаше отличен слух и предусещаше със силните си котешки инстинкти, че нещо нетипично се случваше там долу. Също така добре помнеше, че внимаването и проверката на разни шумове из къщата е работа само за кучета. Затова то продължи най-спокойно да се припича на слънчевата южна тераса, като от време на време даже тихичко мъркаше.

След още няколко минути онази странна смесица на шумове, идващи от избата, продължи и даже се засили. Това хич не се харесваше на мързеливото коте. Не стига че обезпокояваха т.нар. слънчева баня, но на всичкото отгоре трябваше сега да стане, да върви по коридора, после по дългите и стръмни стълби, и накрая да влезе в мръсната и тъмна изба! Това си беше страшно много движение! Напълно ненужно! Ами ако в това време слънцето се скрие?! Ако котето се изцапа по дългия път или още поужасното — вземе, че се умори?! Наистина много неприятно!

В този момент котето се замисли, дали пък това не са стопаните на къщата, с някоя от техните безсмислени хрумки за ремонт или нови мебели. Но после се сети, че в този час на деня господарите са винаги някъде навън, из градс-

ките улици. В това време шумът продължаваше все по-учестено и това започваше много да изнервя котето. По принцип то не си позволяваше да се хаби с такива излишни емоции, но този път нещо просто не беше наред. Не можеше да продължава така!

Котето се надигна много бавно на малките си бели лапички, протегна се хубаво, съвсем по котешки, намести дългите си мустаци и найсетне, без да бърза, потегли към избата. Какво ли можеше да е? Нямах ли си друга работа това шумолене? Как се осмеляваше да прекъсва котешкото му блаженство?

Въпреки явното недоволство, всеизвестното котешко любопитство надделяваше. Котето вече стъпваше бавно и тържествено по прашните стълби, водещи към избата. Все по-близо до малката скърцаща врата, все по-близо до това особено ровене и търкулване. Вратата към избата не се затваряше плътно и котето можеше лесно да я отвори с едно бутане на малкото му розово носле. Въпреки тъмнината, като истинска котка то виждаше ясно всичко наоколо. Всякакви вещи се гушеха една в други по ъглите на това мрачно и запустяло място. Цяла армия от празни буркани надничаше от рафтовете. Непотребни инструменти висяха на пирони по стените. Захвърлени бурета и кофи, оплетени в

паяжини парцали, забравени от времето печки, ютии и още много вехтории.

— Ама че безпорядък! — мислеше си котето. — За какво са им всичките тези неща на хората? Добре че съм коте и изобщо не ми трябват.

Докато котето се оглеждаше и пълнеше малката си котешка глава с още недоволство, в единия пращен ъгъл нещо помръдна. Дали?! Може би му се беше сторило. Толкова много стари предмети имаше тук, че бе лесно дори котка да се обърка. Но ето че нещо пак като че ли се отмести. Този път нямаше съмнение. Котето бе малко, но не и глупаво. Инстинктите му работеха като на голям и кръвожаден лъв. Затова веднага прибра малките си уши, изостри обонянието си, напери дългите си мустаци и присви тялото си в дебнеща поза. Нещо там в ъгъла продължаваше да се движи почти забележимо. Котето приближаваше бавно, пълзейки и опирайки изпъкналото си коремче в пода. Май не беше добра идея да прекалява с пресните гранули тази сутрин, защото сега това пълно коремче пречеше на бойната му поза. Малката топка косми бе все по-близо и по-близо. Шумът все по-силен и по-силен и... Скок! Бам! Туп! Търкул!

В следващия миг котето стоеше свито на топка, с големи уплашени очи, а пред него изправени, като замръзнали, стояха семейство

дребни сиви мишлета. До тях в дрънчащ ритъм съборената празна консерва все още се поклащаше леко.

— Пресвета котешка майко и деветте ти живота! Какво е това? Що за странни сиви котки? — блъскаха се хаотично въпрос след въпрос в малката пухкава глава. — Кои сте вие и какво, по котарака в чизми, правите в моята къща? — все така опулено и стреснато питаше котето.

Семейството малки сиви мишки стояха прегърнати и също така опулени бяха вперили поглед в котето.

— Ние... ние сме семейство Църкòвски — тихичко изписука възрастният мишок. — Пристигнахме преди ден — продължаваше несигурно той, — това са моята съпруга и синът ми — завърши мишокът, докато пускаше от прегръдката си другите две малки мишки.

— Църкòвски? Доста странно име за котки. Каква е породата ви, всъщност, защото, да ме прощавате, ама изглеждате доста дребни за котешки представители? — попита наперено котето, докато възвръщаше своята увереност.

Този въпрос беше малко объркващ и мишето семейство се спогледа. Нима котето не разбираше?! След миг дребносъците се окопитиха.

— Този май не е много умен — шушукаше малкото мишле в ухото на майка си.

— Не говори така — още по-тихо отвърна майката мишка, — може би просто се преструва. Все пак е котка, нали така?!

— Възможно ли е наистина да не знае? — запита се таткото мишок.

Наистина откъде можеше малкото мързеливо коте да знае какво е мишка? Та нали никога не бе излизало навън. Не бе гледало телевизия. Не бе разговаряло с други котки. Нямаше и кой да го научи. То не помнеше истинските си родители. Неговото семейство бяха стопаните. Хората от къщата го бяха открили съвсем случайно на ъгъла на съседната улица, в квартала. Беше ветровита и дъждовна вечер, а то стоеше самò, свито като охлюв в близкия храст. Тогава котето бе още съвсем бебе. Онази съдбовна вечер хората го прибраха на топло и сухо у дома си, завиха с меко одеяло дребното му телце и го сложиха да поспи в стар кашон.

Оттогава до днес много неща се промениха. Котето вече спеше в луксозно плюшено креватче. Имаше своя посуда и висококачествена котешка храна. Живееше в голяма къща, в пълно охолство. Сдобило се бе с лъскава козина и изпъкнало коремче, с големи мустаци и още по-голям мързел. Но какви бяха в крайна сметка тези странни животинки насреща му и защо го безпокояха в собствения му дом?

— Ами... Ами ние не сме котки — подхвана татко мишок. — Ние всъщност сме... — тук майката мишка рязко бутна стария мишок по мишето рамо и го погледна строго. — Опа, аз, такава... Да де, котки сме, да, да! — започна приповдигнато той. — Просто сме много рядка порода. Идваме от много далечна страна. Там, където Слънцето изгрява, топло е и има много пясък навсякъде! — гордо заключи таткото.

Олеле, мале-ле! Котето се надигна бодро и очите му се изпълниха с възхищение. Тези странни малки „котета“ идваха от нечувана земя, в която Слънцето огрява най-напред! Топлина и ярки лъчи по цял ден! Как така пясък навсякъде? Дори вътре в къщата? Нима съществува такъв котешки рай, в който се печеш по цял ден и си ровиш безгрижно в пясъка?

— Чакайте, чакайте! — сепна се котето. За миг мишето семейство отново се сгуши, решавайки, че малкото коте е разкрило тайната им. — Щом вашата страна е толкова хубава, защо сте тук сега, в моя дом? — недоумяваше то.

— Защото... защото няма къде да отидем — отвърна смело малкото мишле, докато родителите му бяха навели сивите си миши глави. — Нашата страна може и да е много хубава, но сега там има война. Страшна и опасна война! Тя разруши нашия дом.